

UKRYTÁ

šest přátel — jeden vrah

GYTHA
LODGEOVÁ

HOST

UKRYTÁ
GYTHA LODGEOVÁ

UKRYTÁ

GYTHA LODGEOVÁ

BRNO 2019

She Lies in Wait © Gytha Lodge, 2019

Original English language edition

first published by Penguin Books Ltd, London

The author has asserted her moral rights

All rights reserved

Cover photo © Trigger Image / Alamy Stock Photo

Translation © Johana Tkáčová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0047-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0048-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0049-9 (Formát MobiPocket)

Mámě a tátovi Lodgeovým, kteří mou tvorbu nejen četli a připomínkovali, ale taky tu pro mě byli těch dvacet let od chvíle, kdy jsem napsala dost hroznou první knihu, a podporovali mě.

Máte fakt výdrž.

Prolog

Sbíhala, spíš napůl klouzala, dolů k říčnímu břehu. Došlápla do bažinaté půdy u vody, zakolísala, ale znovu nabyla rovnováhu.

„Jessie!“

Uslyšela, jak ji volají, a pocítila příval adrenalinu. Na okamžik se zastavila, ale pak pokračovala v cestě. To byl jenom její bratr, ne táta. Nahoře na svahu. Bratr na ni nebude křičet kvůli tomu, že se někam zatoulala.

Bylo tu ticho. Mnohem větší ticho než nahoře u kempingového vaříče, kde táta neustále chrлил příkazy. V uších jí znělo šustění listů a cvrlikání ptáků.

Vyšla ze stínu stromů, kde jí slunce na spěchem rozpálenou kůži vrhalo divoké vzory. Rukou si zaclonila oči proti záři odrážející se od vodní hladiny. Měla si vzít sluneční brýle. Napadlo ji, že se pro ně vrátí, ale nechtěla riskovat, že ji uvidí. To by totiž znamenalo kontrolu, jestli není špinavá, pak by ji poslali se umýt, prostrít stůl a musela by všechno odložit.

Oslněná sluncem se přesunula do stínů pod břehem. Kamkoli se podívala, před očima se jí míhaly modré obrazce. Nad ní se rozkládal buk, jehož kořeny se klenuly ze země jako rozplácené krocketové branky. O jeden zavadila nohou. Zakopla a při myšlence na to, že by mohla spadnout do vody, se jí rozbušilo srdce. Řeka byla ve stínech pod stromem špinavá, zlověstná. Tak blízko, aby do ní spadla, ale nebyla a klopýtnutí se jí podařilo ustát.

Před sebou měla do země vyhloubenou díru, která tvarem připomínala houpačí síť, a chtěla se do ní schoulit.

„Jessie!“

Skvěle. Tentokrát to byl táta a byl blíž. Volal na ni tónem, který vyžadoval odpověď. Jenže před ní byla studená zem a skrýš.

Vstoupila do prohlubně jednou nohou a pak druhou. Hned jí bylo chladněji a posadila se na lehce drolivou zem. Představila si samu sebe jako vesničanku z minulosti ukrývající se v lese před Vikingy pustošícími její domov.

Nebylo to tam tak měkké, jak čekala. Kořeny ji tlačily do pánve a zad. Zavrtěla se, aby se uvelebila pohodlněji.

Kračasy se jí o něco zachytily a cosi jí bodlo do nohy.

Natáhla ruku, aby látku uvolnila, a ucítila, jak se jí kořen rozdrolil v ruce. Zvedla ho a to, co viděla, nebylo staré dřevo, ale hnědé šupinky a vybělená, čerstvě odhalená kost.

Nepotřebovala svého otce, praktického lékaře, aby poznala, že drží lidský prst.

1

Jonah byl v půlce blissfordského kopce, když v zadní kapse svého dresu ucítil vibrování telefonu. Zrovna šlapal vestoje, protože se pachtil vzhůru. Zvažoval, že bude telefon ignorovat, ale pak mu na mysl vytanula živá představa jeho matky v nemocnici. A potom se mu trochu zvedl žaludek, když ho napadlo, že by to mohla být Michelle. Což bylo stejně iracionální jako pokaždé, když ho to za posledních osm měsíců napadlo, ale ta myšlenka se objevovala stejně.

Se zatnutými zuby zabrzdil a přerušil nekonečné stoupání. Při seskakování z kola se praštil o pedál do holeně a zuřil ještě před tím, než vylovil telefon a na displeji uviděl číslo seržanta Lightmana.

„Ano, Bene?“ přijal hovor a pak telefon oddálil od úst, aby skryl hlasitý dech.

„Omlouvám se, že ruším.“ Lightman nezněl, že by ho to opravdu mrzelo. Nezněl nikdy nijak. Michelle mu říkala barbína. Dokonale krásný a bez emocí. Ale mnohem chytřejší než barbína, to Jonah věděl. „Volal vrchní komisař Wilkinson. Chce, abys odložil dovolenou kvůli vyšetřování potenciální vraždy.“

Jonah mlčel a nechal seržanta čekat. Pohlédl na vrchol kopce ukrytý ve stínech stromů. Byl to ještě kus, ale on si chtěl dát do těla. Jeho nohy po tom vyložení toužily. Volnou rukou stiskl řídítko a na dlani ucítil pot. Poslední dobou toho na kole moc nenajezdil.

„Haló?“

„Kde?“ zeptal se a ani se nepokoušel skrýt podráždění.

„V Brinken Woodu.“

Nastalo další ticho, ale tentokrát ne úmyslné. Vyvedlo ho to z míry.

„Čerstvý pozůstatky?“ zeptal se nakonec, i když odpověď tušil.

„Ne. Prý ne,“ odpověděl seržant, který byl moc mladý na to, aby chápal.

S cyklistikou byl pro ten den konec, ale Jonah se na ni stejně najednou cítil moc starý. Takhle starý si ještě nikdy nepřipadal, aspoň co si pamatoval.

„Pošli někoho, aby mě vyzvedl v Godshillu. A ať mi vezme tašku, co mám za stolem. A zaříd', ať mi někdo půjčí deodorant.“

„Dobře,“ odpověděl Lightman stejně nevzrušeně jako vždycky.

Jonah zasunul telefon zpátky do kapsy funkčního trika. Už na něm chladl pot a začínal ho studit. Měl by sednout na kolo a jet. Do Godshillu mu zbývalo několik kilometrů.

Ještě celou minutu tam zůstal nehybně stát, pak přehodil nohu přes sedátko svého cannondalu a pomalu se vydal pěšky do kopce.

Hansonová z auta tak spěchala, že se rukávem drahého nového saka zachytila o dveře a na látce si zatrhlá nitku. Trochu ji to otrávil. To sako si totiž vůbec nemohla dovolit. Během prvních čtrnácti dnů jako detektiv konstábl si koupila celkem čtyři taková, do té doby vlastnila jen džíny, nátělníky a svetry a taky několikero večerních šatů. Kostýmky byly zatraceně drahé a ona měla vztek, že ty peníze neinvestovala raději do svého nespolehlivého auta. Nebo třeba do opravdového společenského života, na který během toho všeho tak nějak zapomněla.

Cestou dovnitř se pokoušela rukáv uhladit. Napadlo ji, že by se na to možná mohla podívat máma, jestli se k ní teď někdy dostane. Potenciální vražda může znamenat pracovní víkend. Práci po večerech a přežívání na kofeinu, dokud nedopadnou vraha. Při té myšlence se usmála.

Vešla na oddělení kriminálního vyšetřování a uviděla Lightmana sehnutého nad monitorem. Napadlo ji, jak dlouho už tam asi je a jestli vůbec dělá taky něco jiného. Jestli existuje nějaká paní Lightmanová a dětičky, o kterých se ještě nikdy nezmínil. Měl v sobě něco, co budilo dojem nevěrného manžela. Byl příliš pohledný a příliš uzavřený. Ale je možné, že její předpoklady ovlivňovaly jen její vlastní nedávné zkušenosti.

Lightman si jí všiml a pousmál se. „Mluvil jsem se šéfem. Je potřeba ho vyzvednout a odvézt na místo činu.“

„Jdu na to,“ odpověděla Hansonová okamžitě. „Kde je?“

„V Godshillu,“ řekl Lightman. „Vyzřel si na kole.“

Hansonová přikývla. Tvářila se, že to místo dobře zná a že si ho vůbec nebude muset zadávat do navigace. Pracovala tam zatím dva týdny a znala víceméně jen cestu z domu na stanici a do supermarketu a odtamtud do doků, kde vyšetřovali možný podvod. Chyběla jí jistota, se kterou se pohybovala kolem Birminghamu, kde vyrůstala a pak dva roky pracovala jako konstábl. Ale musela uznat, že New Forest je mnohem hezčí.

„Tohle budeš potřebovat,“ poznamenal Lightman a zvedl ze země tmavě šedou tašku. „A i když není moc času, vzal bych mu kafe. Nebude mít zrovna radost, že přišel o svý volno.“

„Dobře. Normální filtrovaný kafe? Ne latté nebo tak něco?“

Lightman se zasmál. „Ježiš, to ne. Ještěs ho neslyšela nadávat na nabídky kaváren?“

„Ne, ale věřím, že to stojí za to.“ Hodila si tašku přes rameno. „Tak jo. Ještě něco? Už víš, o co jde?“

Lightman zavrtěl hlavou. „Tamní seržant to šéfovi předá na místě. Dostanete oba podrobněj přehled, i když jestli to není z poslední doby, nejspíš toho zatím moc nebude.“

Hansonová přikývla a snažila se potlačit úsměv. Když vás někdo informuje o vraždě, usmívat byste se neměli, a to ani když je to už nějaký pátek, co k ní došlo. Jenže ona měla opravdu radost.

Hansonová byla nervózní, jako by čekala na výsledky zkoušek. Vychrlila na Jonaha něco o té tašce a kávě a pak se jedním dechem zeptala na pozůstatky. Jonahovi to připadalo napůl roztomilé a napůl ho to rozčilovalo.

„Ben říkal, že možná nejsou čerstvý,“ poznamenala.

„Já bych počkal, co řeknou na forenzním,“ odpověděl a dlouze se napil kávy. „Většina lidí — včetně mě — nemá o stáří kostí ani páru.“

Protože se nejdřív zpotil a pak vychladl, byla mu zima dokonce i v obleku, do kterého se nasoukal na veřejných záchodcích v Godshillu. V myšlenkách se vracel k tomu, co ho napadalo před třiceti lety. Musel Hansonovou přerušit a požádat, aby zapnula topení. Když otáčela knoflíkem, fiat mírně změnil směr, ale pak se zase vrátil do pruhu.

„Pardon,“ omluvila se.

„Já jsem rád, že řídíš,“ poznamenal a pousmál se. „Mimochoodem, vzít kafe byl dobrej nápad. Aspoň teď pár hodin nebudu mít úplně pitomou náladu.“

„Hmm. Pár hodin. Takže než vyprchá, mám buď najít Starbucks, nebo se ti klidit z cesty?“

„Tak nějak,“ přitakal Jonah.

Pak se před nimi najednou objevil Brinken Wood. Na štěrkovém parkovišti uviděli shluk policejních aut a uniforem. Nemohl

si nevzpomenout, jak to tady vypadalo tehdy. Parkoviště bylo pokryté blátem a kůrou, ale stejně zaplněné policisty. Tenkrát měli jiné účesy, tváře ale zůstaly víceméně stejné.

Přistoupil k seržantovi. „Vrchní inspektor Sheens. Tohle je detektiv konstábl Hansonová.“

Ještě před dvěma týdny měla Hansonová stejnou hodnost jako seržant. Ale když se chcete stát vyšetřovatelem, musíte se v podstatě nechat přeložit na nižší pozici a stát se detektivem konstáblem. Jonah si pamatoval, že když se to stalo jemu, nebyl si jistý, kdo je služebně důležitější, a teď uvažoval, jestli to Hansonová má stejně.

Seržant se podél linie vlasů potil. Oči měl široce otevřené, až příliš, a krátce a nervózně se usmál. Policejní strážník, podsaditý dvacátník, vypadal klidněji.

Jonah směřoval otázku někam mezi ty dva: „Kdo ty ostatky našel?“

Odpověděl seržant. „Jeden doktor, co tam stanoval. Teda jeho dcera, ale on nás zavolal.“

„Kolik je jí let?“

„Devět,“ odpověděl strážník. „Ale vypadá v pořádku. Zato jejího otce to vzalo.“

„Jsou pořád tady?“

„Nechali jsme je u jejich stanu. Ostatky odtud nejsou vidět.“

Jonah přikývl a nechal strážníka, aby ho vedl, i když věděl, kam jde. Tam, kde před třiceti lety nocovalo sedm dětí, ale ráno jich vstalo jen šest.

Lékař Martin Miller seděl opodál své rodiny. Jeho žena pozorovala syna, jak si hraje na iPadu. Dcera nohama vířila prach na kraji tábořiště.

Jonah přistoupil k matce.

„Vrchní inspektor Sheens.“ Usmál se na ni. Umění usmívat se s myslí plnou složitých a temných myšlenek, které jako by mezi ním a světem tvořily popraskané sklo, si musel osvojit. „Nevadilo by vám, kdybych si chvílku popovídal s vaší dcerou?“

„Jessie!“ zavolal ji otec. Hlas měl pronikavý a podrážděný. „Přestaň s tím kopáním. Děláš tu binec.“

Dívka byla napůl rozrušená a napůl vzpurná. Přišourala se k matce a Jonahovi, rychle se posadila a s koleny u brady vzhledla.

Matka ji jednou rukou krátce objala. „Nevadilo by ti popovídat si s policisty, že ne, Jessie?“ zeptala se dcery.

Jessie zavrtěla hlavou.

„Nebudeme se moc vyptávat,“ ujistil ji Jonah klidně. „Položím ti jen pár otázek k tomu, cos našla.“

„Jasně.“

„Ona nic neví,“ vložil se do toho kousavě její o málo starší bratr. Opovržení starších sourozenců Jonahovi vždycky připadalo podivuhodně intenzivní.

Pohlédl k chlapci, který je teď oba trochu rozmrzele pozoroval. Uvažoval, že ho požádá, aby poodešel, ale nakonec to nechal být.

Přidřepł si blíž k Jessie. „Tak, mám na tebe pár otázek.“

Dívka se na něho znovu ostražitě podívala a potom pohledem zabloudila jinam, zvedla kamínek, odhodila ho a pak vzala další a zopakovala to.

„Jessie, proboha!“ Znovu otec. Mnohem blíž. „Přestaň házet věcmi a dívej se na pana policistu, když s tebou mluví. Tohle je důležitý.“

Jonah se na doktora pokusil usmát. „To je v pořádku, nebojte se.“

„Jessie!“

Jako by Jonah nic neřekl.

Dívka na otce sveřepě pohlédla a pak se s velkým přemáháním podívala přes rovnou hnědou ofinu na Jonaha. Ten se snažil nechat se rozčilit vyrušujícím otcem, který se podle něj ani tak nesnažil pomáhat policii jako spíš uplatňovat svoji moc.

„Vy jste detektiv?“ zeptala se Jessie tiše.

Jonah se usmál. „Ano, jsem. Přesněji vrchní inspektor.“

Jessie se stále dívala trochu obezřetně. „Takže tomu tady vělíte?“

„Ano.“ Vypadala, že jí to stačí, takže pokračoval. „Mohla bys mi říct, co přesně jsi dělala, kdyžs našla ty kosti?“

Jessie pohlédla na otce a pak tiše odpověděla: „Schovávala jsem se.“

Jonah viděl, jak se matka zatvářila, ale popřít se to nepokusila.

„Schovávání je zábava,“ poznamenal. „Ta díra pod stromem, ta už tam byla? Nemuselas ji vyhrabávat?“

Jessie zavrtěla hlavou. „Jenom jsem si do ní vlezla a sedla si. Něco mě tlačilo, tak jsem to vytáhla.“

Jonah přikývl. „Jasně. A šlo to snadno?“

„Jo. Myslela jsem — myslela jsem, že je to kořen, nebo možná nějaká rostlina, protože toho bylo víc. Ale pak mi došlo, že je to prst.“

„To jsi dobrá,“ přikyvoval. „To by nedošlo každému.“

Jessie přikývla, trochu se usmála a postavila se. Matka ji krátce objala.

„Byl bych rád, kdyby o tom děti pár dní nemluvíly před spolužáky,“ požádal Jonah paní Millerovou, když dceru pustila.

„Ještě pár týdnů žádné nevidí. Říkali jsme si, že dovolenou nepřerušíme, jen pojedeme jinam.“

Domácí vzdělávání, došlo mu. Jsou na dovolené už teď, dobrý měsíc před oficiálními prázdninami.

„Dobře. Bylo by lepší, kdyby se o tom zatím nemluvalo.“

„Samozřejmě.“

Slyšel přicházet pana Millera.

„Hotovo? Je krásně a já myslím, že už vám nemáme co říct.“

„Ano, hotovo. Díky za trpělivost.“

Když Jonah vstával, doktor už dětem nakazoval, ať se sbalí.

Popoháněl je ke stanu a Jonah je sledoval, dokud paní Millerová nevstala a nezačala uklízet pár rozjedených balíčků rozi- nek a hrnek.

„Mrzí mě, že vám to narušilo dovolenou,“ poznamenal.

„To je dobrý,“ odpověděla, krátce mávla rukou a pohlédla na manžela. „Martin je akorát... Není to pro něho lehký.“ Ztišila hlas. „Doufali jsme, že na dovolený zapomeneme... Je na tom špatně. Dávají mu jen padesátiprocentní šanci, že se dožije nového roku.“

Jonah přikývl a napadlo ho, jestli je zvyklá se za manžela omlouvat. Chápal ale, že mluví o rakovině a že nalezené kosti byly připomínkou smrtelnosti. Pocítil náhlý záchvěv soucitu.

Hodina a půl kopání. Desítky fotografií. Postavený stan a osm tašek pečlivě popsáných kosterních pozůstatků.

Všem už začínalo být horko a opouštěla je dobrá nálada. Jonah v ústech pocítil hořkou pachutí několik hodin staré kávy. Chodidla měl jako na trní, nedokázal klidně stát. A měl takový ten vysilující hlad, při kterém se nedá soustředit.

„Máme už něco?“ zeptala se Hansonová, poté co se několikrát prošla k parkovišti a zpátky.

Vzrušení přešlo do nudy, jediné spolehlivé konstanty v emočním rozsahu každého detektiva.

„Myslím, že to bude chvíli trvat,“ odpověděl Jonah. „Je to stará mrtvola... Piplačka.“

„Můžeme něco...?“

„Můžeme tady být, až s náma budou chtít mluvit,“ pousmál se.

O nějakých dvacet minut později Linda McCulloughová, forezní specialistka, opatrně vylezla z prohlubně a zamířila k němu. Byl rád, že je to McCulloughová. Na místě činu, na kterém mohly zůstat jen nepatrné zbytky stop, potřebujete někoho obsedantně pečlivého.

„Jak to jde, Lindo?“

„Než to všechno nabalíme, bude to chvíli trvat.“ Zvedla si ochrannou masku na temeno hlavy v bílé kapuci. Ošlehanou tvář měla celou zpocenou, ale kdo by se taky v takovém počasí v kombinéze nepotil. Nezdálo se, že by si toho vůbec všimla. „Ale co se týče prvotního odhadu, bude to dospívající dívka v pokročilém stadiu rozkladu.“

„Jak moc pokročilém?“

„Je to jenom hrubý odhad, ale víc než deset let. Méně než padesát.“

Třicet let, pomyslel si. Třicet.

Těžko uvěřit, že uplynulo tolik času. Měl pocit, že je Rip van Winkle a prospal velkou část života. I on přece musel cítit tuhle zvláštní směsici vzteku a viny.

„Lindo!“

McCulloughová se otočila a zastínila si oči před sluncem. Ze stanu se vykláněl další člověk v bílém ochranném obleku a volal na ni.

„Mám tady další materiál. Můžeš se na něco podívat?“

„Jistě.“

Vrátila si ochrannou masku na ústa, opatrně podlezla pásku a zmizela pod plachtou.

„Takže jestli jde o vraždu, je stará,“ poznamenala Hansonová a Jonaha skoro oslepil bělostný papír poznámkového bloku, do

kterého si zapisovala. Zněla zklamaně. Nedochozí jí, co ta čísla znamenají. „A dospívající dívka.“

„Došlo k tomu před třiceti lety,“ odtušil. „A je to Aurora Jacksonová.“

2 Aurora

pátek, 22. července 1983, 17.30

Světlo, stín, světlo, stín.

Každý strom, který míjeli, na ně vrhl stín. Byl to uklidňující rytmus. Hlavu měla opřenou o dveře auta a sledovala, jak jí poletují vlasy a třepetají se venku. Napadlo ji, jaké by to bylo, nechat se unést horkým větrem pryč odsud, někam, kde má světlo po celý den zlatooranžový nádech.

„Kdes byl včera večer? Několikrát jsem volala k vám domů.“ Promluvila Topaz, která se se slunečními brýlemi posunutými do tmavých vlasů naklonila ze zadního sedadla dopředu. Samozřejmě nemluvila k Auroře.

Aurora si přála, aby k ní Brett nebyl tak milý a nenechal ji sedět vepředu. Věděla, že tam chtěla sedět Topaz. Její sestra měla vztek, že byla odsunuta, vztek na Auroru. I Connor měl vztek. Nelíbilo se mu, že se Brett nabídl a ty tři tam bral autem, zatímco on musel jet s ostatními na kole.

„Co? Jo. Byl jsem v kině.“ Během odpovědi řadil. Rukou zavadil o Aurořinu lehkou sukni. „Promiň,“ zamumlal.

Aurora se trochu posunula a pokrčila rameny. „Moje chyba. Překážím.“

„Na čem? Na nějakým hororu?“ zeptala se Topaz skoro zároveň.

„Na *Létajícím oku*.“

„Znova?“ zasmála se Topaz a zlehka ho šťouchla do ramene. „Už to musel vidět tak dvacetkrát.“

„Jenom třikrát,“ odpověděl Brett. „Je to skvělejší film. Letos jeden z nejlepších.“ Krátká pauza, během které předjížděl karavan. „Jaký filmy máš ráda ty, Auroro?“

„Hm?“

Byla to bezmyšlenkovitá odpověď. Předstírala, že je někde jinde. Dělávala to tak často, že i když poslouchala, nemohla si pomoci. Zaslechla Topaz, jak zamumlala: „Bože.“

Podívala se na Bretta, který se docela upřímně usmíval.

„Jaký filmy máš ráda?“

„Nevím. Asi... cokoli, co se odehrává v nějakém jiném světě. Třeba v cizích zemích nebo ve vesmíru nebo na vymyšlenějších místech. Taky mám ráda romantiku.“

Slyšela, jak si Coralie odfrkla, a napadlo ji, jestli neměla zalhat a říct, že se jí líbí akční filmy. Topaz vždycky dělala, že je má ráda, a nad „holčičkami“, které měly v oblibě dojáky, obracela oči v sloup. Aurora ji nechávala, i když věděla, že ve skutečnosti má Topaz nejradši historické drama a romantické komedie.

„Tak to se ti určitě líbily *Hvězdný války*, co?“ zeptal se Brett. „Tam je všechno. Už jsi viděla *Návrat Jediho*?“

Aurora zavrtěla hlavou. „Chtěla jsem počkat, až to vyjde na videu. Naším se ten poslední díl nelíbil...“

„Jé, to musíš vidět v kině,“ prohlásil a zavrtěl hlavou. „Všechny ty efekty, hvězdný destruktory, rachot, co jde z repráků — a na videu to bude až za milion let. To bysme měli napravit, Topaz.“ Pohlédl do zpětného zrcátka. „Zajít na to společně.“

„Proč ne,“ odpověděla Topaz a Aurora z jejího výrazu poznala, že není ráda.

Neměla jsem zmiňovat naše. Říkala mi, ať o nich nemluví.

Auroře se rozčilením sevřelo břicho. Nikdy nevěděla, co smí před Topazinými přáteli říkat. Ať zmínila cokoli, bylo to vždycky špatně. A pokazit to před Brettem bylo ještě horší. Byl starší

a všem se líbil. Hvězdný sportovec, na kterého se přišlo podívat tučet holek, i když jenom trénoval ve školním bazéně.

To, že tady byla, v ní vyvolávalo směsici vděčnosti a úzkosti. Každý z jejího ročníku — vlastně každý ze školy — by zabíjel, jen aby mohl sedět na tomhle místě. Brett Parker byl přímo vedle ní, mohla by se ho dotknout. A co víc, byla s *tou partou*. S Bennerovou partou zvláštních, anarchistických, úžasných a krásných přátel.

Byla to skupina, do které vůbec nezapadala, přizvali ji jen díky její sestře. A ta ji tam paradoxně vůbec nechtěla.

Stočila pohled zpátky ke stromům vstříc slunečnímu svitu a představovala si, že ji vánek může nadzdvihnout a něžně položit do silných paží. K těm pažím přidala i obličej muže s tmavými vlasy.

Představovala si, jak s ní mluví: *Nikdy jsem nepotkal nikoho takového, jako jsi ty. Jsi pro mě všechno.*

„Hele.“ Coralie se nakláněla dopředu a někam ukazovala. „Tady musíš zastavit.“

Na konci věty se zvláště zasmála. Měla to tak ve zvyku. Působila kvůli tomu ještě dětinštěji. Kvůli tomu a taky kvůli růžovému oblečení, doširoka otevřeným očím a skutečnosti, že si pěstovala podivné zmatení z celého světa.

Auto zpomalovalo a Aurora s lítostí pozorovala, jak rytmus zvolňoval, míhání ustávalo a nakonec se změnilo ve stín tyčících se stromů. Pokoušela se uchovat si pocit náruče a kolébání, ale Coralie otevřela dveře a Brett vytáhl klíčky ze zapalování.

Zdráhavě vystoupila z auta a pozorovala Topaz, jak opouští vůz a jde za Brettem, který vykládal spací pytle a batohy. Topaz se protáhla, krátké tričko se jí vyhrnulo a odhalilo opálené břicho, pak se k němu otočila zády. Předklonila se, aby se dotkla chodidel.

Aurora viděla, jak Brett sklouzl pohledem k Topazinu zadku, který spolu s okrajem krajkových kalhotek trochu vyčuhoval ze šortek.

„Já jsem tááák ztuhlá,“ prohlásila Topaz. Pomalu se narovnala a přes rameno pohlédla na Bretta. „Jdeš?“

„Eh... Jasně.“

Coralie oběhla auto a vzala Topaz za ruku. Společně se pak kolébavě pustily dolů po lesní pěšině.

3

Jonah vzal Hansonovou s sebou k Jacksonům, kteří bydleli za Lyndhurstem. Mohl informování nejbližších příbuzných nechat na místních strážnících, ale měl silnou potřebu tam být. Možná aby je utěšil, možná proto, že na nějaký závěr čekal třicet let.

Jacksonovi nikdy neopustili New Forest. U případů zmizení je to časté. Zatímco vražda rodinu obvykle vypudí jinam, nevyřešený případ pohřešování ji připoutá na místo, kde zmizelá osoba pobývala. Vždycky zůstává nepatrná naděje, že se jednou zase vrátí domů.

Příjezdová cesta, která měla něco přes půl kilometru, už byla téměř nesjízdná. Zpevněný šterkový povrch se rozpadal na minové pole výmolů. Když levé přední kolo zajelo do díry tak hluboké, že spodek auta zavadil o zatvrdlé bláto, Hansonová zaklela. Ostře trhla volantem, aby se vyhnula další díře, a Jonah se přidržel palubní desky.

„Nemělo by to město opravit?“ zeptala se.

„Tohle je soukromá cesta,“ odpověděl Jonah. „Jacksonovi asfaltu nikdy nevěřili. Jsou trochu alternativní. I když abych pravdu řekl, nevím, jestli je to láskou k přírodě, nebo jenom leností.“

„Mně příroda nevadí, ale nesmí mi sahat na auto,“ zamumlala Hansonová.

Zaparkovala v jednom napůl vyklizeném koutě před jednopatrovým domem. Jonah otevřel dveře vozu přímo nad vyschlým

blátivým kráterem. Stoupl do něj a přes podrážku boty ucítil hrany kamene.

Byl už skoro venku z auta, když se otevřely obité vstupní dveře domu. Stála v nich nejistá, kulatá postava v tlustém pleteném svetru a podomácku barvených šatech a mhouřila oči proti slunci.

„Dobrý den, paní Jacksonová. Omlouvám se, že vás rušíme, ale mohli bysme dál?“ začal tak neutrálně, jak uměl.

„No, já — myslím, že jo. Ano, určitě.“ Vystoupila ze stínu seschle působící vistárie. Pak se zarazila. „Snad ne kvůli Topaz, že ne?“

Jonah zavrtěl hlavou, ale odpověděla Hansonová.

„Vaše dcera je v pořádku, paní Jacksonová,“ ujistila ji s vřelým úsměvem a Jonah byl rád, že ji vzal s sebou.

„Jen bysme si rádi popovídali o určitých novinkách týkajících se Aurořina zmizení,“ dodal.

Joy Jacksonová se krátce ohlédla dovnitř domu a ruce zastrčila do kapes svetru.

„Ano. Ano, jistě. Jen pojdte.“

Postavila se bokem. Jonah a Hansonová přicházeli po zarostlé pěšině poskládané z kamenů. Dva z nich se Jonahovi zaviklaly pod nohama.

Zblízka byla Joy brunátnější a vrásčitější, než si ji pamatoval. Kulaté tváře jí protínaly červené pavučinky a oči ve zvrásněných jamkách neustále těkaly.

Když se otočila, zavanula z ní levandule. „Pojďte dál. Najdu Toma. Tome!“ S pronikavým zvoláním se zanořila do stínu chodby. „Tome!“

Chodbou se dalo sotva projít. Podlaha byla z větší části zaskládaná nejrůznějšími kabáty, botami, krabicemi a směsicí všelijakých venkovních předmětů. Joy mezi nimi kličkovala, aniž se dívala pod nohy, v tomhle prostředí se pohybovala už dlouho.

„Pojďte do kuchyně. Uvařím čaj. Tome!“

V kuchyni panoval stejný nepořádek. Na jednom konci obrovského dubového stolu bylo pár desítek čtverečních centimetrů volného místa a zbytek pokrývala hromada novin, dopisů a drobných mincí.

„S čajem se neobtěžujte, pokud na něj nemáte chuť vy,“ ujistil ji Jonah a Joy pootvírala tři skříňky, než našla krabičku. Otočila se s ní a zase se zarazila.

Jonah obešel stůl a prohlédl si kuchyň. Na pracovní desce ležela viditelná vrstva špíny a neumyté nádoby se po ní rozprostíralo jako dekorace. Tu a tam se objevilo zpestření v podobě větších předmětů. Kus staré trubky. Pingpongová páлка. Kladivo.

Shrbená postava, která se vynořila ze dveří, Jonaha z prohlížení vyrušila. Nebýt bujných šedivých vousů a vlasů, vůbec by v ní nepoznal Toma Jacksona, toho nadutého, dobře vycívaného podivína vykazujícího rysy Aspergerova syndromu. Jen sotva postřehl pozůstatky hádavého muže, který se ve svém dobitém volvu s rachotem vláčival do Lyndhurstu a zpátky a zabředával do pravidelných sporů s městskou radou nebo poštou. Po tomhle muži nebylo skoro ani památky. Zůstal tu jenom jeho stín.

„Policie, co?“

I hlas měl bez života. Jonah si pamatoval, jak běsnil, když Aurora zmizela. Pamatoval si, jak proti nim agresivně bodal prstem, když jim vyjmenovával, co dělají špatně a proč ji nemůžou najít. Možná že třicet let běsnění z člověka vysaje život.

„Ano, Tome.“ Joy se znovu rozpochybovala a napustila ve dřezu starobyrou konvici. „Mohl bys...? Já uvařím čaj.“

Tom vytáhl dřevěnou židli s opěradlem. Ztěžka si na ni sedl a nejprve pohlédl na Hansonovou a pak na Jonaha. Vypadal, že o oba ztratil zájem, a zadíval se na potemnělý obraz moře na křivé zdi.

Ticho, než se uvařil čaj, se protáhlo a přešlo do rozpaků. Jonahovi docházela trpělivost.

„Chtěli jsme to nejdřív říct vám. Dnes ráno došlo k určitému nálezu.“

Joy se rozpohybovala z nečinnosti. Položila hrnky, otočila se, sáhla pro něco do kapes, ale vytáhla prázdné ruce.

„Mají zprávy o Auroře, Tome,“ oznámila.

„Jo. To mi došlo.“

Jonah se setkal s Tomovým pohledem, který byl plný hlubokého nezájmu. Podíval se jinam.

„Oficiální identifikace sice teprve proběhne,“ začal, „ale objevili jsme pozůstatky nedaleko tábořiště, kde Aurora zmizela. Věk a pohlaví sedí a zdá se, že jsou staré třicet let.“ Čekal na reakci. Tom si jen odhodil pramínek vlasů z očí a Joy z nějakého důvodu čekala s pohledem upřeným na Hansonovou.

„Myslíme si, že jde o vaši dceru,“ dokončil Jonah tak vlídně, jak uměl.

Joy chvíli hleděla s otevřenou pusou a potom se natáhla a neobratně položila hrnek.

„Ona je... ach, Tome.“ Hlasitě se nadechla a pak vzlykla. Otočila se a schovala tvář. „Tome. Ach, Tome. Je...“

Hansonová se okamžitě pohnula a povzbudivě ji objala. Tom Jackson zůstal nehybný a prázdný pohled teď upíral na svou ženu.

„No asi těžko by mohla bejt živá, ne?“ prohlásil tvrdě. „Třicet let bez jedinýho slova. Jasně že je mrtvá.“

Osm čtyřicet, neděle. Connor Dooley by si měl užívat volný víkend, ale stejně by pak musel přijít dřív kvůli známkování testů a taky proto, aby se připravil na schůzi fakulty. Stávalo se to čím dál častěji, svátky a víkendy postupně pohlcovaly schůze, papírování a řešení sporů. A pohlcené byly i jeho prostory. Kdysi bezchybný

mahagon teď zakrývaly složky a obálky a tu a tam odhalená místa byla zaprášená a matná.

Dnes se připravoval na boj. Byl to otravný a zbytečný boj vycházející z neústupného tlaku kvestora. Před rokem tu z nutnosti vytvořili nové místo. Na katedře historie byli už dlouho přetížení, protože škola nabírala pořád víc studentů na postgraduál. I s novou posilou byli stále osm procent pod tabulkovými časy kontaktní výuky. Nicméně dokud Lopez neodešel na profesuru do Glasgow, považoval Connor boj za alespoň částečně vyhraný. Jenže pak jim kvestor oznámil, že na zástup nikoho přijímat nebudou. Na rovinu Connorovi řekl, že úvazek navíc byl luxus, který si už nemůžou dovolit. A že zbylou práci si mohou tři stávající vědečtí pracovníci na katedře historie rozdělit mezi sebou.

Takže Connor byl v neděli ráno tady, dokonce ještě před otevřením kaváren na West Nicholson Street, připravený tisknout tabulky a grafy časových úvazků fakulty. Připraven přebít kvestora fakty. Pokud tahle taktika selže, možná ho prostě pozve domů na večeři. Stávalo se, že hádky občas mizely do ztracena, jen co se ke kolegům přiblížila jeho žena v malých černých.

Vibrování telefonu téměř uvítal. Byla to výmluva, proč tu piplačku s grafy a čísly odložit. Důvod odsunout do pozadí myšlenky na to, jak kvestora popadne pod tím jeho buclatým krkem.

Topaz. Volala, aby mu sdělila, že s ním nemůže jít na oběd? Matně si pamatoval, že mu dneska ráno, čert ví, kolik bylo hodin, dávala v posteli pusku na rozloučenou, vlasy stažené a na sobě běžecký úbor.

Snažil se vzpomenout si, co měla v plánu. Trénink měla zjevně dřív než obvykle. Pak si nejspíš zašla na kafe nebo něco podobného. Takové to setkání, které je na půl cesty mezi pracovní schůzkou a přátelským popovídáním.

„Ahoj, Top,“ zvedl telefon. „Všechno v pohodě?“

„Našli ji.“

Divná chvíle. V jejím hlase slyšel emoce, ale neuměl je identifikovat. Věděl, o kom mluví, ani mu to nemusela říkat. Trochu se zapotácel při představě, že se mu Topaz chystá sdělit, že byla celou tu dobu naživu a schovávala se.

„Je...“

„Nikdy neopustila tábořiště.“ Tentokrát rozpoznal určitou nerovzitu. „Našli ostatky kousek od řeky. Její. Je...“

Odmilka byla dlouhá a hrozná. Nemohl jí poskytnout žádnou smysluplnou útěchu. Ale stejně se o to pokusil.

„Ach, Topaz,“ prohlásil. A pak: „Vyzvednu tě.“

Dech plný slz.

„Promiň... Jo. Prosím. Měli bysme se tam vydat. Zaletět tam...“

Connor zaváhal, pomyslel na kvestora a na souboj, který rozhodně prohraje, pokud teď odjede. Tu myšlenku pak přetřela vzpomínka na rozmlžené horké léto a dívku se svatozáří světlých vlasů.

„Jasně. Zruším zítřejší schůzky. Pojedeme.“

Položil telefon a chvíli tam nehnutě stál.

Takže byla u řeky...

Pomyslel na to, co to asi znamená. Pak zavřel notebook a začal si sbírat věci.

4 Aurora

pátek, 22. července 1983, 18.15

„Objevili jsme to tady loni v létě, když jsme slavili Bennersovy narozeniny.“ Topaz opatrně našlapovala po drolicím se břehu řeky. Coralie se automaticky držela na svém místě v jejím závěsu, na štíhlých nohou klopýtala jako hříbě, neustále to vypadalo, že spadne, ale nespadla. Benners, Connor a Jojo ještě nedorazili, ale zdálo se, že Topaz už se nemůže dočkat, až to tam Brettovi ukáže.

Brett vypadal, že mu prohlídka vyhovuje. Oběma jim byl v patách, a kdyby chtěl, mohl by se jich dotknout. Auroru napadlo, že to nejspíš i chce. Všichni to chtěli.

Aurora se za nimi courala opilá horkem a slunečním svitem. Šla za nimi jen proto, aby někam šla. Na břehu o něco zakopla a zavravorala.

Brett si na ni vzpomněl a otočil se. „Ty už jsi tu byla?“

„Ne.“

„Auroro!“ Zaslechla ostrý tón své sestry.

Coralie se na ni podívala a zašeptala: „Paráda, děcko je tu taky...“

Topaz se k nim všem otočila čelem a svým tělem nejistě zablokovala cestu. Za ní se rozprostíral obrovský buk, jehož kořeny se nořily do třpytivé řeky.

„Před mámou a tátou o tomhle ani slovo, jasný?“ ujišťovala se.

„Proč bych jim něco říkala?“ Aurora vzhledla ke stromu a usmála se na něj. „Je hezkej.“

„Myslím to vážně.“

Podívala se sestře do tvrdých modrých očí. Připomínala tehdy broušený kámen. Jako by byla věc vytesaná z nemilosrdné skály. Ostře řezaná, vymodelovaná a ošlehaná větrem.

„Jasně že jim nic neřeknu.“

„Tak pojďme.“ Brett vykročil a položil ruku na Topazino tmavě bronzové rameno. Ustoupila a otočila se zpátky.

„Tudy.“

Sehnula se pod větve s lesklými listy a zmizela v šeru. Aurora nechala Coralii a Bretta jít napřed a natáhla se, aby se dotkla hebkého zeleného listoví.

„Je tu horko.“ Naklonila se a zašeptala ke stromu: „Máš žízeň?“

Aurora se skrčila. Půda ve stínu stromu byla holá, kyprá a světle hnědá. Byla tam jenom hlína, hladké kořeny a u paty kmene jediný keřovitý výhonek.

„Tady.“

Topaz rozhrnula dvě větve výhonku. Za nimi se rozprostíral tmavý prostor, břeh pod kořeny stromu byl vymletý.

„Hezký,“ zhodnotil Brett a přikročil blíž.

„Podívej se,“ vyzvala ho Topaz. „Je tam místo jenom pro jednoho.“

Aurora sledovala, jak Brett natočil svá široká ramena tak, aby se do otvoru vmáčkl.

„Co tam je?“ zeptala se Aurora. Vypadalo to, jako by to mělo na svědomí nějaké zvíře. Jezevci nebo králíci. Možná vydra.

„Tajný věci,“ odpověděla Topaz okamžitě. „Věci, který si musíš nechat pro sebe. Jasný?“

Aurora pokrčila rameny. „Jasný.“

A pak se Brett vynořil, tvář rozzářenou a umazanou od špíny.

„Páni. To je teda skryš. Odkud to je?“

Topaz se na něho zakřenila.

„Od kámoše Jojoina bráchy. Měl rozjetej nějakej obchod, kterej nevyšel, a zůstal svému dodavateli dlužnej. Benners to od něho všecko odkoupil za nákupní cenu.“

„Kde vzal prachy?“

„Řekl si rodičům. Neměli ani tucha.“

„Řekl jim, že to má na nový auto,“ vložila se do toho Coralie. „Takže si za padesát babek koupil nějakou rachotinu a zbytek šel na tohle.“

„To mě poser.“ Brett se zasmál a poškrábal se na tváři. „To je na pořádnou párty.“ Pohled mu padl na Auroru. „Na to se musíš podívat.“

„Ne, to nemusí,“ odpověděla Topaz. Paže měla založené a očima hypnotizovala sestru.

„No tak. Určitě to vašim neřekne. Měla by z toho stejnej průser jako ty. Je tady s náma, no ne?“

Aurora se dívala mezi ně a pak uviděla, jak Topaz mávla rukou.

Klekla si na zem a zalezla dovnitř, sukni si zašpinila od hlíny. Když vstoupila do temnoty, ve vzduchu byla cítit nepatrná vlhkost. Země pod jejíma rukama byla měkká, jakoby čerstvě nakypřená, skoro jako hrob.

Nebylo tam moc místa. Tak akorát, aby si sedla nebo dřepla. Před ní se v šeru něco lesklo. Zamžourala na to, natáhla ruku a přejela po mdle stříbřité stěně. Pochopila, že jsou to hromady a hromady pečlivě poskládaných alobalových balíčků v desítkách průhledných plastových sáčků.

Nepotřebovala zjišťovat, co je uvnitř. Nějaký drogy, pomyslela si. Nic, o čem by chtěla něco vědět.

Byla škoda, že to tam tak zaplnili. Bylo to tam trochu cítit po nějakém zvířeti a Aurora usoudila, že ať už tu díru vyhloubilo cokoli, vyplašili to. Uměla si představit, že je sama nějaké stvoření a žije tady. Prospí zimu. Stará se o mladé, v bezpečí před dravci.

Pomalou vycouvala, postavila se a oprášila si sukni. Trocha hlíny, rozmělněná jejími koleny, na ní ještě zůstala.

„Co na to říkáš?“ zeptal se jí Brett.

Trochu se na něj usmála.

„Je to tam hezký.“

Slyšela znechucenou Topaz, dokonce i přes Brettův výbuch smíchu.

5

McCulloughová k němu natočila čelist.

„Tady.“

Byli na forezním oddělení v útrobách policejní stanice. McCulloughová mu zavolala hodinu poté, co se vrátil od Jacksonů. Tak rychlý zvrát nečekal. Identifikace těla může trvat celé dny.

Naklonil se a byl vděčný za stáří ostatků a ochrannou roušku. McCulloughová držela prst nad čelistí.

„Tohle je ta plomba. Podívejte se do druhého premoláru.“

„A...“

„A naštipnutý druhý řezák. Jasná identifikace. Není o tom pochyb.“

Jonah přikývl. On sám žádné potvrzení nepotřeboval, ale teď to bylo oficiální. Byla to Aurora.

„Podle záznamů jí v době úmrtí bylo čtrnáct,“ dodala Linda.

„A příčina smrti?“

„Zatím nemám nic konkrétního.“ Položila čelist zpátky na vozík přikrytý látkou. „Po prvotním vizuálním přezkoumání kostry nejsou patrné rány nožem ani stopy po zásahu kulkou, ale to se ještě ověří digitální analýzou na forezní antropologii. Hotová bude během několika dnů.“ Otráveně si povzdechla. „Škoda že nemáme dost materiálu na toxikologický rozbor, ale rozklad už je skoro kompletní.“

„Proč toxikologický? Máte k tomu nějaký důvod?“

„Ano, poměrně pádný důvod.“

Přesunula se ke druhému přikrytému stolu a sundala z něj plachtu. Pod ní se objevil poprašek hlíny a v něm obrysy balíčků v alobalu.

„Dexedrin.“ Rukama v rukavicích otevřela plastový sáček. Vytáhla jeden alobalový balíček, který byl otevřený. Uvnitř se skrýval špinavě bílý prášek. Měl houbovitou strukturu, jako rozdrobená omítka. „Bylo tam několik balíčků v sáčku poblíž těla. Chemik si vzal vzorky, ale prý to vypadá na lékařskou kvalitu. V půdě jsou stopy po větším množství a vypadá to, že poblíž byla vyhrabaná hlína. Je možné, že část někdo odebral, ale těžko říct, jestli to neudělalo třeba zvíře.“

Jonah do prášku zabořil prst v latexové rukavici a zkoušel si vybavit amfetaminová osmdesátá léta. Mohl za draze zaplacená úmrtí v podkrovních apartmánech dexedrin? Nebo pervitin? Nebo něco dalšího? Špatně se mu rozlišovalo mezi těmi starými a těmi novějšími. Tolik těl, tolik prášku a krystalků a špíny.

„Mohla byste zkusit nabrat nějakou tkáň a ověřit, jestli se v ní nenajdou stopy? Jestli byla zahrabaná s tímhle, je docela dobře možný, že to spolu souvisí.“

„Díky,“ poznamenala suše McCulloughová, „to by mě ne napadlo.“

Jonah se na ni nepatrně usmál. „Máte ještě něco k tělu?“

„Hmm...“

Otřel si prst o plastovou kombinézu a pak ji následoval zpátky ke stolu.

„Nic zvláštního. Nějakou dobu bylo pod vodou. Ale řekla bych, že to bylo dávno po smrti.“

Jonah si vzpomněl, že seržant na místě mluvil o záplavách. „Takže se neutopila,“ ujistil se.

McCulloughová na něj nevzrušeně pohlédla. „Mohla se utopit.“

„Jasně.“ Znovu se na ni lehce usmál. „Ale nezávisle na tom byla někdy potopená. A nenašla jste známky utonutí.“

„Ne, ale nevylučujme to, dokud si nebudu jistá.“

„Dobře. Ještě něco z místa nálezu?“

„Zkoumáme různé předměty, které tam byly zahrabané. Prostor byl nejspíš znečištěn už předtím a něco mohla přinést velká voda. Zatím nic zajímavého. Obaly od brambůrků, rozmáčkнутá plechovka od piva, gumový míček, neidentifikovatelné zbytky plastu. Žádné zbraně. Takže nic, pro co byste se mohl zoufale nadchnout. Je mi líto.“

Jonah zavrtěl hlavou, poděkoval jí a opustil márnici. Na přirozeném denním světle pocítil směs úlevy a nepohodlí z náhlého přívalu lepkavého horka. Na schodech potkal Hansonovou, která v náručí trochu nesměle tiskla nějaké dokumenty. Vypadalo to, jako by pořád pracovala na tom případě v docích, což svědčilo o velké oddanosti, když tu teď byli všichni nabuzení vraždou.

Otočila se a vydala se s ním nahoru. „Komisař by chtěl slyšet novinky.“

„Jdu tam.“

Hansonová přikývla, pár schodů počkala a pak se zeptala: „Jde určitě o vraždu?“

„Vypadá to tak.“

„Zastřelili ji?“

Jonah na ni pohlédl, ta otázka ho trochu vylekala. „Možná. Zatím nemáme žádný stopy po kulce. Ale co je zajímavý, našli vedle ní zbytky uloženýho dexedrinu. Takže je možný, že se předávkovala, ale třeba taky našla něco, co najít neměla.“

Viděl, jak se Hansonová zlehka usmála. S rozšířenými zorničkami.

„Takže to mohly být ty děcka, buď ji přímo zabily, nebo její smrt skrývaly.“

„To je rozhodně možný.“

„No to mě poser.“

Seržant O'Malley, nejstarší člen Jonahova týmu, si ulevil, když dva pracovníci analytického oddělení položili na přední stůl v briefingové místnosti čtyři krabice složek s dokumenty k případu. Lehce narůžovělá brada mu poklesla překvapením.

„Ještě si ty nadávky šetři,“ poznamenal Jonah suše. „Tohle je jenom to, co mají tady na místě.“

„Ne, tohle je první část toho, co máme tady na místě,“ upřesnil Amir, jeden z mírně rozpačitých pracovníků oddělení analytiky, a popotáhl si kravatu. „Tyhle jsou z roku devatenáct set osmdesát tři. Pak je tam dalších pět z let osmdesát čtyři až devadesát osm, kdy byl případ oficiálně odložen. Novější věci — ze záznamů v systému to vypadá většinou na vyvrácená zahlédnutí a telefonáty od rodičů — jsou v databázi.“

Lightman zvedl ruku. „Že se ptám, ale... Osmdesát tři? To je...“

„Aurora Jacksonová, Bene. Pohřešovaná osoba. Jedinej, kdo je dost starej na to, aby o ní slyšel, je asi Domnall.“

Amir se omluvil a odešel a Jonah pohlédl na svůj tým. Lightman se svým absolutním klidem tváří v tvář tomuhle stejně jako čemukoli jinému, Hansonová a její dychtivost, kvůli níž nedokázala sedět klidně, a O'Malley se zamyšleným výrazem.

Jonah vytáhl plastovou složku položenou na vršku jedné z krabic a otevřel ji. Lesklá fotka na první stránce vypadala zvláště nově. Aurora s trochu křivým úsměvem na školní fotografii. Byla na ní divoce krásná, ale Jonah si ji pořád pamatoval i tak, jak vypadala předtím, než se vyloupila z kukly dětství. Pamatoval si tu

trošku buclatou kudrnatou holku ve věčně neupraveném oblečení. Nehezkou mladší sestru dívky, kterou chtěl každý.

Přípevnil fotku na tabuli.

„Vážně?“ O'Malley se rozhlédl po Lightmanovi a Hansonové. Ta se tvářila trochu samolibě. Věděla, co přijde. „To je nejznámější případ pohřešovaný osoby, co pamatuju.“

„Už není pohřešovaná.“

Vedle školní fotky přilepil Jonah fotografie ostatků, které McCulloughová vykopala.

„Aurořino tělo se našlo zahrabaný pod stromem u řeky asi kilometr od tábořiště. Z hlíny tam vyhrabali taky pár balíčků dexedrinu a vypadá to, že jich možná bývalo i víc.“

Viděl, jak si Lightman dělá poznámky do velkého bloku. Podle toho, jak se tvářil, by si jeden klidně mohl myslet, že píše přání k Vánocům. O'Malley se vsedě opíral, pohledem přejížděl z Jonaha na fotku a vráscitě čelo se mu krabatilo ještě víc. Ten výraz Jonah znal. Zračila se v něm snaha spojit si útržky vzpomínek s realitou nálezu. Byla to oživlá legenda. Až na to, že rozhodně nebyla živá.

„Chci, abysme se plně obeznámili s původním vyšetřováním. Chci poznámky a shrnutí výsledků a taky všechny a všechno, co se vám bude zdát, že chybí. Pokud vám bude připadat, že se nějaký stopy opomenuly, zapište to. Pokud vám bude připadat, že někdo odvedl mizernou práci, zapište to taky.“

Nelibost nad tímhle plánem se podařilo skrýt jen Lightmanovi. Anebo možná žádnou nelibost nepocítil. Fakta a čísla měl rád.

„Kromě toho,“ pokračoval Jonah, „zahájíme nový vyšetřování, od začátku. Všechny znovu vyslechneme, tentokrát se zaměříme na ty drogy a na to, kdo s nima hýbal a jak to, že jsme Auroru našli, když byla jen pár set metrů od tábořiště.“

Viděl, jak se O'Malley usmívá. Tohle mu vyhovovalo víc. Výsledky vedl rád, to teda jo, bývalý kapitán O'Malley.

„Juliette začne dneska připravovat výsledky. Chci vidět tu skupinu, co tam stanovala. Juliette, můžeš dát dohromady seznam adres a já se podívám na přehled z analytickýho oddělení. Donalle a Bene, rád bych, abyste začali procházet ty původní poznámky k případu.“

O'Malley si slyšitelně povzdechl. „To děkuju, šéfe. Poslední dobou jsem toho papírování moc neměl.“

Jonah se usmál, ale neodpověděl.

„Účastnil ses původního vyšetřování?“ zeptala se Hansonová a pohledem klouzala mezi Jonahem a tabulí.

„Trochu,“ odpověděl Jonah. „Byl jsem tehdy čerstvě strážník, ale chtěl jsem na tom dělat. Chodila se mnou do školy, i když jsem ji moc neznal.“

Podíval se na Aurořinu fotku. Pohled na její zářivou krásu v něm znovu vyvolal nepříjemný pocit. Připomínala mu jeden konkrétní večer, nepřehlednou sérii událostí, kterou se třicet let zoufale snažil zapomenout.

Odvrátil pohled. Tyhle vzpomínky mu teď nepomůžou, ani nikomu jinému.

Lightman si zastrčil propisku do kapsy a začal se zvedat. „Takže to má přednost před vyšetřováním v docích.“

„Následujících osmačtyřicet hodin ano,“ odpověděl Jonah. „Potom vás budu informovat. Hledej zmínky o užívání drog nebo něčem podobným,“ dodal k Lightmanovi. „Jestli někdo z nich o těch schovanejch drogách věděl, chci to vědět. A pak je chci znova podusit na všem, co viděli a slyšeli. Protože jestli zemřela ani ne kilometr od nich, všechny ty jejich výzvy veřejnosti a všechny to hledání vypadají jako třicetiletý divadýlko.“

6 Aurora

pátek, 22. července 1983, 18.35

Když se vrátili od skrýše pod stromem, potkali se s Bennersem, Jojo a Connorem. Vypadali, že jim je horko a že jsou naštvaní, a špatná nálada ještě zesílila, když jim došlo, kam Topaz všechny vzala.

Zuřil hlavně Benners, což Auroru překvapilo. Ještě nikdy ho neviděla naštvaného. Topaz byla podrážděná pořád a Connor býval často útočný. Ale Benners vyrůstal v klidu dobrotivého a zazobaného opomíjení. Byl jako Titus Žal nebo Sebastian Flyte, jen si to sám trochu víc uvědomoval.

Poslal Jojo a Bretta pro dřevo na oheň a pak se pustil do Topaz. „Nemělas mu to říkat,“ začal potichu, ale kolísavě přidával na hlasitosti. „Ve hře je o dost víc než ohromit tvůj nový objev.“

„O to vůbec nejde.“ Topaz zrudla.

Benners její odpověď ignoroval. Podíval se na ni ze svých dobrých sto devadesáti centimetrů. „Neznáme ho, Topaz. Ne tak jako všechny ostatní tady.“

„Já ho znám léta,“ odsekla Topaz. „Věřím mu.“

„Nejde o to, komu věříš ty!“ opáčil Benners a pak s přemáháním ztišil hlas. „Ta skrýš není tvoje tajemství, nemáš to co prozrazovat. Je to moje věc. A jestli se to provalí, průser budu mít já.“

„Neprovalí se to.“

Connor zdvihl hlavu, ruce pořád v kapsách a pohled tvrdý. „Jestli to někomu řekne, normálně mu zlomím ruku. To mu řekni. Řekni mu, že mu kurva zlomím ruku a budu si to užívat.“

Topaz obrátila oči v sloup. „Bože...“

Benners si povzdechl. „No dobře.“ Pořád byl naštvaný. Rozčilený. Snažil se uklidnit. „Nemusíš mu vyhrožovat. Jenom aby věděl, že v tom jsme... všichni společně. Jasný?“

„Jo.“

Topaz se otočila a odešla s Coralií v patách. Její věčně přítomný dětský stín. Aurora věděla, že sestra bude mít jeden ze svých naštvaných výlevů. Slychala je často doma v sadu, i když větší nebyly namířeny proti Bennersovi ani Connorovi. Za teplých víkendů se Topazin vztek na někoho, kdo ji naštvál, a Coraliino přitakávání nesly až k Aurořinu oknu, dokud ho nezavřela nebo neodešla z pokoje.

Connor se ani moc nesnažil zůstat v klidu. „Brett má teda drzost, takhle do toho strkat frňák.“ Kopal do suché země. Ruce měl zaťaté v pěst, takže mu na předloktí vystupovaly šlachy a svaly s viditelnou žílou.

„Chce se jenom pobavit,“ prohlásil Benners. Prohrábl si vlasy, které se mu z pocené naježily. „Určitě si to nechá pro sebe. Není debil.“

„Je to debil.“

Benners se zasmál. „Nemyslím to doslova. Ale... když to nebude nutný, nebude si chtít dělat problémy.“

Connor zabručel.

Benners krátce pohlédl na Auroru a pak zase pryč. Připadala si obzvlášť nevhodně.

„Víte... víte, že já to taky nikomu neřeknu, že jo?“ ujistila se.

Benners se na ni zamračil. „Jasně. O tebe se nebojím.“

Potěšilo ji to. Ta jeho důvěra.

„Super.“

„Měli bysme vybalit zbytek věcí.“ Benners se vrátil k praktickým záležitostem. Klidný starší bratr. Skautský vedoucí. Až na to, že

na skauty byl vždycky až moc nad věci. „Jídlo můžeme nechat na později, až budeme mít postavený stan a vybalený věci na vaření.“

„To je fakt. Lepší než se s takovýma věcmi creat potmě, až budeme ožralý,“ souhlasil Connor.

Benners se vydal k autu. Connor kývl na Auroru, aby šla první. Pořád měl vztek, ale už to byl spíš takový vztek starého psa. A nebyl tak zastrašující, jak si asi myslel.

„Měli bysme si zaplavat,“ zavolal za chvíli. „Máš s sebou plavky, Auroro?“

„Ne... Ale mám něco... Nějak to dám dohromady.“

„Plavání nemůžeš vynechat. To je nejlepší část. Měsíc a studená voda.“ Když se otočila, vzhledl k ní zpod obočí. Ta náhlá poetičnost v jeho hlase ji přiměla se usmát, to a taky jak dal volný průběh svému západoirskému přízvuku. Bylo vidět, že je v rozpácích. „Holky ti určitě něco půjčí. Teda ne Jojo. Ta žádný holčičí oblečení nemá.“

Brettovo auto a Bennersovy brašny na kole vyložili nadvakrát. Pro případ změny počasí měli celkem tři stany. Sedm spacáků a tlusté pěnové karimatky. Deky. Rádio na baterky. Nákupní tašky plné jídla a lahví s vodou. Přeppravky piv a plechovek. Polštáře, dva vařiče a čtyři baterky, protože Bennersovi rodiče měli takových věcí plnou kůlnu.

Postavili jeden stan, kdyby náhodou začalo pršet, a než se Jojo a Brett vrátili z výpravy pro dřevo, bylo tam horko jako v sauně. Ti dva svázali dříví do otepí a táhli ho na provazech. Jojoin nápad, usoudila Aurora. Jojo prakticky žila venku a v nátělníku byla opálnější než kluci, i když byla světlovlasá.

„Nechodte vlevo podél řeky,“ varoval je Brett. „Je tam nějaký mrtvý zvíře a šíleně smrdí. Puch, jako byste se prokopali do hrobu.“

„Čerstvě mrtvý?“ zeptala se Aurora.

„Tak tři nebo čtyři dny, si myslím,“ odpověděla Jojo, když se narovnála a paži si otřela čelo. „Tři nebo čtyři dny pořádného vedra. Je skoro až zajímavý, jak moc to tam páchne.“ Najednou se zakřenila. „Možná bysme to mohli strčit Topaz do spacáku.“

„Na to teď asi není úplně vhodná chvíle,“ poznamenal Benners sehnutý nad provazem. „Nepotkali jste ty dvě?“

„Ne. Vyrazily za náma?“ Brett zamžoural směrem, odkud přišli.

„Teoreticky. Topaz nemá úplně nejlepší orientační smysl.“

„Ale znají to tu, ne?“ Brett si začal sundávat tričko, vůbec mu nevadilo, že u toho má publikum. Bylo nasáklé potem, kterým se lesklo i to jeho dokonalé tělo. „Budou v pohodě?“

„Určitě jo,“ opáčil Benners.

Aurora byla najednou z Brettovy holé kůže nervózní. Chtěla se dívat, ale bála se, že ji přistihnou. Raději uhnula očima a všimla si, jak Connor zuří. Měla pro to pochopení.

„Á,“ neodpustila si Jojo, když se narovnála od rozvazování dřeva a spatřila Brettovu hrud'. „Takhle se bez ptaní svlíknout, to je skoro vizuální útok.“

Connor se krátce a nosově zasmál, ale Brett se na Jojo jen zazubil.

„Ale útok, kterému se vlastně nikdo nebrání,“ prohlásil, zmuchlal triko a mrskl ho ke stanu. „Potřebuju se napít. Kde mám hledat?“

„Tady,“ přisunula k němu Aurora nohou jedno balení piv zabalené ve dvou taškách.

Sehnul se k němu. „Á, pivo ne. Kde máme tvrdej?“

Prohledal ostatní tašky a vytáhl litrovou láhev vodky a pár plastových kelímků. Aurora sledovala, jak do každého z nich nalil vodku a pak je dolil pomerančovým džusem.

„Děláš si prdel?“ zasmál se Connor zbytečně hlasitě. „Vodka s džusem?“

„Jsem sportovec, vole,“ odpověděl Brett. „Nemůžu mít pivní pupek.“

„Takže si hlídáš linii, jo?“ dobíral si ho Connor s úšklebkem.

Brett neodpověděl. Jeden kelímek podal Auroře. Ta rychle zavrtěla hlavou.

„Ou, ne, promiň. Já si nedám... Díky.“

„Fakt ne?“ Na okamžik se zatvářil zmateně. „Nemáš žízeň?“

„Jo, mám. Dám si jenom džus.“

Vzala si od něj tašku, našla čistý kelímek a natáhla ruku pro krabici s džusem.

„Jestli se bojíš, že by ti to nechutnalo,“ poznamenal tiše, když jí džus podával, „tak je to vlastně docela sladký. Dá se to pít, i když ti pití moc nechutná, jenom ať víš.“

„Je jí čtrnáct,“ uslyšela za sebou Connora. Zněl mnohem našťvaněji, než bylo nutné. „A nepije.“

Nastalo krátké ticho a pak Brett, se stejným polovičatým úsměvem, poznamenal směrem za ni ke Connorovi: „Myslel jsem, že tvoje rodina pije ráda. Ty, tvůj táta...“

Rozhostilo se rozpálené, těžké ticho a pak se Connor k Brettovi rychle přiblížil. Benners byl ale stejně rychlý. Postavil se mu do cesty. Brett se pomalu a stále s mírným úsměvem narovnal.

„Cos to kurva řek?“ vyštěkl Connor.

„No tak, no tak,“ uklidňoval ho hlasitě Benners. „Nenech se nasrat, nenech se nasrat.“

Benners držel Connora kolem hrudníku, rukou mu svíral rameno, a přestože byl vyšší, nedařilo se mu ho zastavit a suchá zem mu podkluzovala pod nohama.

Brett vrtěl hlavou. „Se mnou se rvát nechceš, chlape.“ Neřekl to ani jako výhrůžku. Prostě jen konstatoval fakt.

„Ale vážně,“ souhlasil Benners a pak dodal směrem k Brettovi: „Trochu brzdi. Jsme tady na vejletě s kámošema, ne...“

Brett ustoupil. „Jasný. To je fakt, bylo to trochu... Jo, sorry. To jsem přehnal. Tak se napijeme a bude líp. Na.“

Vytáhl jednu plechovku piva a podal ji Connorovi, který zjevně pořád ještě pěníl.

„No tak, Connore,“ zamumlal Benners. „Kašli na to.“

Aurora přistoupila ke Connorovi s bušícím srdcem. „Byla to moje chyba. Měla jsem to prostě vypít. Promiň, Connore.“

Connor se na ni podíval a jeho obličej se trochu uvolnil. „Ne, tos neměla.“ Další těžké ticho, při kterém Aurora cítila, jak se jí na zádech tvoří krůpěje potu. A pak Connor zvedl ruce a s vrtěním hlavy poodstoupil. „No dobře.“

Vzal si od Bretta pivo a zkondenzované kapičky na plechovce Auroře připadaly jako odraz potu na jeho kůži.

„Sorry, chlape,“ omluvil se Brett. A zdvihl svůj kelímek na přípitek.

7

Bylo zvláštní dělat si poznámky k případu na základě zpráv z archivu, když to všechno sám věděl. Znal i lidi, o kterých psal, ačkoli ne dost, aby mu to k něčemu bylo.

Přestože na daném místě už dříve stanovala tahle skupinka a občas i jiní lidé, nešlo o oficiální tábořiště a přístup k němu vedl přes les po klikaté a nejasné pěšině.

Jonah nepotřeboval poznámky, aby to místo popsal. Ani ho nemusel znovu vidět. Pamatoval si, jak se po stejných cestách plahočil znovu a znovu při hledání, které se postupně jen nepatrně rozšiřovalo. Taky si pamatoval na svůj zvláštní optimismus, že najde místo, kam se ještě nikdo nedíval. Stalo se z toho takové zoufalé odhodlání, které ho nutilo pátrat, i když měl dovolenou, a pokračovat v tom dlouho do večera, když už měl dávno po službě.

Shrnutí událostí bylo prosté, ale zvláštní.

Skončil školní rok a sedm dospívajících se vydalo stanovat. Třem bylo patnáct, dvěma šestnáct, jednomu osmnáct a jedné — Auroře — jen čtrnáct let. Nikdo z nich nešel spát před půlnocí a Aurora to zabalila jako první. Vzala si karimatku kousek dál od tábořiště, aby ji ostatní, kteří popíjeli a hlasitě mluvili a smáli se, nerušili. Byla mimo dosah světla ohně a nikdo na ni neviděl.

Ostatní odcházeli spát po malých skupinkách později. Zdálo se jim, že Aurora byla ještě ve spacáku, ale nikdo si nebyl tak úplně jistý. Neslyšeli nic, co by nasvědčovalo nějakému násilí.

Brzy ráno se patnáctiletý Connor Dooley vzbudil žízni a šel si pro vodu. Aurořin spacák našel prázdný a myslel si, že si jen odskočila. Po čase mu to ale začalo být divné a zjistil, že spacák je vevnitř studený a orosený.

Connor vzbudil sestru zmizelé, patnáctiletou Topaz Jacksonovou. Následovalo hledání, do kterého se postupně zapojilo všech šest tábořících. Po půl hodině šestnáctiletý Daniel Benham navrhl, že zajede na kole do Lyndhurstu vyhlásit poplach. Jediný řidič, osmnáctiletý Brett Parker, byl ještě opilý. Proto společně s ostatními pokračoval v hledání, zatímco Daniel vyrazil na bicyklu do Lyndhurstu.

Místní policie zaznamenala hovor od Daniela Benhama v 7.09, a to poté co zjistil, že policejní stanice v Lyndhurstu je zavřená, a zaklepal na sousední dveře, aby mohl zatelefonovat. Auto s posádkou přijelo v 7.48. V 9.17 dorazil kompletní pátrací tým a lidé z okolí byli uvědoměni krátce nato. Aktivní pátrání probíhalo téměř dva týdny a postupně se o něm dozvíдалo víc a víc lidí.

Stejně jako tolik jiných příběhů o unesených krásných mladých dívkách vzbudil i tento velký ohlas veřejnosti a stal se předmětem rozličných spekulací. Auroře se věnovaly hodiny a hodiny televizního vysílání a stohy potišťeného papíru.

A pak celá záležitost postupně zestárla a vybledla. Uplynulo třicet let a Aurora nebyla nalezena.

Ve čtyři hodiny obdržel stručný kontrolní e-mail od vrchního komisaře. Ulevilo se mu. Čekal, že se za ním Wilkinson zastaví, aby zkontroloval, že se věci daly do pohybu, a přestože se mu s komisařem pracovalo dobře, bylo mnohem snazší shrnout své plány ve stručnosti písemně než to teď všechno probírat osobně.

O deset minut později mu přišla odpověď.

V pořádku. Nejdřív informujte tisk a pak si můžeme promluvit. Na schůzi vrchního vedení vás zítra nečekám.

Takové zprávy měl Jonah rád, svědčily o jedné z Wilkinsonových nejlepších vlastností. Komisař byl přesvědčen, že jeho nejlepší policisté by se měli vyšetřování účastnit přímo, a byl schopný je nějakým způsobem uvolnit z nekonečných schůzí, kterých se většina vrchních inspektorů měla účastnit.

Služebnu opustil něco po půl sedmé, aby se navečeřel. Potom co celý den pojídal sladké tyčinky, ze kterých byl vždycky chvíli nadopovaný cukrem, mu bylo špatně a zoufale potřeboval něco slaného.

Nabídl Hansonové, aby šla s ním, ale ta s úsměvem odmítla. Jednak asi proto, že nechtěla mít při večeři na krku šéfa, a jednak proto, aby na něj udělala dojem, jak tvrdě je ochotná pracovat.

Řekl jí, aby byla po jeho návratu připravená na první návštěvu v domácnosti. V plánu, který předložil nadřízenému, bylo navštívit co nejvíc lidí s vazbou na případ dřív, než se zpráva provalí a oni budou předem varováni. Překvapení je mocná zbraň a on chtěl, aby byli všichni pěkně v šoku.

Ulice Southern Road byla pořád úplně rozpálená. Dopravu blokovali zákazníci opouštějící obchodní centrum, takže bylo snadné přeběhnout cestu. Vzal to zkratkou kolem Novotelu a vydal se k TGI Fridays, kde se chystal spořádat jeden tučný cheeseburger. Pro tohle měl slabost. Mohl zůstat na služebně a dát si tortillu nebo masový nákyp v kantýně, ale on se za pořádnou kopu papírování rád odměnil.

Práce v kanceláři a procházení poznámek ho nikdy nebavily. Když musel být hodiny zavřený uvnitř, býval z toho podrážděný a měl klaustrofobii. Občas si říkal, že za to může ta jeho kočovnická krev. Ale popravdě, kdo by si vysedávání za stolem užíval?

Požádal servírku, aby vyřizování jeho objednávky co nejdříve urychlila, a posadil se s dietní kolou. Během čekání se několikrát ztratil ve vzpomínkách svého čerstvě nastoupivšího devatenáctiletého já a do přítomnosti ho vždy vrátil nějaký hluk.

Jeho myšlenky okupovala především ta sedmičlenná skupina. Ti, které ve škole všichni znali a tak trochu si přáli k nim patřit.

Jádro skupiny tvořil Daniel Benham — všichni mu tehdy říkali Benners. Byl to pan filozof, takový ten volnomyšlenkářský hádavý student, kterého učitelé buď zbožňovali, nebo nenáviděli, podle toho, jak ohrožení si jím připadali. Taky byl smyslný a přitažlivý, dost bohatý, a navíc nadaný kytarista a zpěvák. Takový si popularitu získával snadno.

Topaz s Bennersem se dali dohromady na začátku střední školy, nejspíš je spojila oboustranná přitažlivost a taky záliba v porušování pravidel. Jejich románek vyšuměl do prádna, ale i po jeho skončení zůstali dobrými přáteli. A Coralie, Topazina pohledná, ale trochu bezduchá kamarádka, se ochotně spoluúčastnila všech jejich aktivit a oddaně je následovala.

Brzy přibrali i Connora a Jojo. Nebylo to žádné překvapení. Connor byl přinejmenším tak chytrý jako Benners, ne-li chytřejší, a dokonce ještě víc proti systému. Jojo byla stejně tvrdohlavá a bystrá jako oni a nejspíš taky o dost divočejší.

Výsledkem byla pětičlenná skupina, která neustále přitahovala pozornost. Často se dostávali do konfliktu s vedením školy, ale zároveň byli hvězdami v debatních, hudebních, uměleckých a vědeckých soutěžích. Svou přitažlivou zajímavost si udržovali pořádáním večírků, které byly legendární i díky penězům Bennersových a Coraliiných rodičů.

No a jejich milostný život. Benners randil s většinou žádoucích maturantek, ještě než mu bylo patnáct, a vědělo se, že s některými z nich strávil i noc. Jojo měla pletky s některými kamarády

svého staršího bratra. A pak tu byla Topaz a Coralie, které byly úplně jiná liga.

Ty dvě byly snem každého kluka od chvíle, co ve svých vysoko vytážených minisukních houpavě prošly školními dveřmi. Skvěle se oblékaly a své moci si byly plně vědomy. Po škole se šuškal o sprostárnách, které provozovaly s několika šťastlivci.

Po zmizení Aurory Jacksonové byli ještě podmanivější. Brána k nim se krátce otevřela. Rozrostli se o Bretta, jehož vysportované tělo a pohledný obličej se k nim hodil.

To byl ale jediný cizí člověk, kterého k sobě kdy pustili. Po Auroře se definitivně uzavřeli. Nepořádali už žádné večírky a s ostatními ve škole prohodili sotva pár slov. Jestliže si pozornost dříve užívali, teď se jí vyhýbali. Jonah si nepamatoval, že by je od té doby viděl jinak než zdálky, s hlavami u sebe při nějakém soukromém rozhovoru, řeč těla nepřátelská.

Jonah si povzdechl — jestli z nich chce dostat nějaké odpovědi, bude je muset rozdělit. Sice už uplynulo třicet let, ale měl silné podezření, že jejich fronta bude stejně sjednocená jako dřív.

O'Malleyho a Lightmana našel u stolu, kde pořád pročetali zápis. Lightmanovy složky byly všechny vyrovnané v úhledných hromádkách. Ty O'Malleyho vypadaly spíš jako nedočtené romány, asi deset jich měl otevřených a odložených stranou. Seděl v jejich obklopení, šedivějící hlavu skloněnou a na tváři bezradný výraz.

„Máte něco?“

O'Malley na něho pohlédl. „Nic konkrétního,“ prohlásil. „Jenom takový obecný pochyby o tom, co všechny ty děcka říkaly. Žádný drogy, žádný prasárničky, skoro žádný pivo... Víc bych čekal i od nějakého kostelního sboru.“

„Nejsou přesvědčiví?“

„Byli to pubertáci, co se přijeli pobavit,“ odpověděl O'Malley.
„Co bys řekl?“

Jonah přikývl. Tyhle věci mohli zapírat z více důvodů. Jednak zkrátka proto, že nechtěli mít problémy, a jednak se možná taky cítili provinile, že když Aurora zmizela, oni se bavili. Jenže taky to mohlo být z jiných důvodů, například mohli moc dobře vědět, co se jí stalo, ale chtěli to zatajit.

„Tebe něco napadá, Bene?“ zeptal se svého druhého seržanta.

„Prosím tě, dej mu ještě čas. Musel si chudák srovnat propisky...“
zašklebil se O'Malley. Lightman vzhlédl, suše zavrtěl hlavou a pak se vrátil ke čtení.

Jonah se usmál. O'Malley byl skutečně rychlejší, protože se obešel bez systému a raději sázel na instinkt a schopnost pohotově propojovat fakta. Člověk si dokázal jen těžko představit, jak mohl tenhle nedisciplinovaný a prudce inteligentní muž bez dostatku úcty neustále bojující s pokušením utopit se v alkoholu přežít v armádě.

Po boku se mu objevila Hansonová s nějakým nápojem v kelímku. Usmál se na ni.

„Připravena, Juliette?“

Hansonová přikývla a vzala si tašku z opěradla židle.

„Vás dva tady nechám, abyste se tu o to postarali,“ oznámil seržantům.

„To je od tebe hezký,“ poznamenal O'Malley, pochopitelně sarkasticky.

„Jestli se neobjeví nic zajímavýho, po desátý běžte domů.“

„Když jsi byl na večeři, volal Tom Jackson,“ oznámila mu Hansonová v autě. „Přepojili ho ke mně. Chtěl vědět, jestli to dáme brzo do novin. Řekla jsem, že to bys mu musel říct ty.“

Přikývl. Vyjžděli ze Southamptonu a mířili na západ do New Forestu. Slunce jim nepříjemně svítilo přímo do tváře.

„Ještě dneska mu zavolám,“ slíbil.

„Taky nám chtěl říct, že jeho starší dcera přiletěla z Edinburghu. S Connorem Dooleym. Vzali se, věděls to? I když si nechala jméno Jacksonová.“

Jonah přikývl. Věděl to. Do různé míry byl s osudy všech šesti obeznámen. Nebylo možné během těch let nesledovat, jak nakládají se svými životy.

„Trochu nám to usnadnili, co?“

Jonah se usmál. „To jo. Ale škoda, že jsme přišli o výlet do Edinburghu. Mám rád ty děsný motely, co nám vždycky najdou.“

Doufal, že tu zprávu přežijí dceři Jacksonových sdělí sám, ale věděl, že to bylo příliš optimistické přání. Promluví si s nimi zítra, po tiskové konferenci. Dnes večer byl v plánu Brett Parker, Daniel Benham a Jojo Magosová. Coralie Ribbansová je v Londýně a bude muset počkat.

Uvažoval, jestli se Topaz s Coralií stále přátelí. Věděl, že se vztah mezi nimi postupně měnil. Jejich klaustrofobní a lehce manipulativní spojení utřžilo ránu, když se Topaz dala dohromady s Connorem.

Jejich vztah Jonaha překvapil. Většinu času na střední škole strávil Connor jako její tichý a našťvaný ctitel. A Topaz to věděla. Jistě že ano. Vždycky ho nalákala a pak se stáhla a tak pořád dokola. Samozřejmě se jí líbilo, že po ní touží. Že udělá, co jí na očích vidí. Že jí usnadňuje život.

Pro Jonaha bylo těžké mít patnáctiletou Topaz rád.

Ale v roce následujícím po Aurořině zmizení se něco změnilo. Ztráta má na lidi zvláštní vliv, pomyslel si. Nebo možná Topaz jen začala dospívat.

„Takže tys s nima chodil do školy, jo? S Topaz Jacksonovou, Danielem Benhamem...“

„Jo, chodil,“ přitakal Jonah.

„Byli jste kamarádi?“

Ta otázka se Jonahovi instinktivně nelíbila. Nebyl připravený mluvit o vlastních zážitcích. Zejména ne o jednom konkrétním.

A kdyby jí řekl pravdu, že ho fascinovali, připadalo by jí to divné. Že ho fascinoval ten nádech tajemství a smyslnosti a historky o Topaz a Coralii.

A na druhé straně spektra dívčí puberty Jojo, kterou pozoroval v parku, jak jezdí na skateboardu v nátělníku bez podprsenky, s holým břichem a boxerkami Calvin Klein vyčuhujícími z nízko spadlých džínů.

Ale taky tam byla Aurora, která po třináctých narozeninách najednou vyrostla z dětské neohrabanosti do nadpozemské krásy. Nikdo z nich pak nevěděl, jak k ní přistupovat.

To všechno mu teď bylo k ničemu.

„Kamarádi jsme tak úplně nebyli,“ prohlásil nakonec. „Byl jsem o pár let starší než Topaz, Benners a Connor. Aurora začala chodit na střední, když jsem byl v posledním ročníku, a když zemřela, byl jsem čerstvě u policie. Měl jsem pár kámošů, kteří je znali líp, protože jejich sourozenci s Topaz nebo Aurorou chodili do třídy.“ A kdyby byla Hansonová muž, dodal by, že po Topaz toužili a Aurora je fascinovala.

„A ty máš taky nějaký sourozence?“ zeptala se Hansonová.

„Ne.“

Jonah dával jasně najevo, že o něm si povídat nebudou. Nebyl ochoten mluvit o své rodině. Nechtěl její soucit ani morbidní zvědavost.

Hansonová to pochopila a nechala se navigací potichu vést Lyndhurstem a dál na jih. Necelé dva kilometry před Brockenhurstem sjeli na soukromou příjezdovou cestu, po které Jonah častokrát chtěl jet, jen mít důvod. Nebyl jediný. Novináři tam taky